

TARUPETTÄI

KARULA RAHVUSPARGI INFOLEHT NR 50

SUVI 2012

Foto: Karula RP arhiiv

Hoiate käes Tarupettäi juubelinumbrit. Meenutuseks, et millistel asjaoludel 1999 aasta sügisel esimene Tarupettäi ilmavalgust nägi, järgneb väljavõtte esimesest infolehest.

Tarupettäi on Karula rahvuspargi infoleht. Oleme lehte kaua planeerinud ja loodame edaspidi aastas neli numbrit käima panna. Infoleht on vajalik selleks, et rahvuspargi alal toimuv ja plaanitav kõigile teada oleks. Aja jooksul on kogunenud palju huvitavat infot loodusest, ajaloo ja inimestest, mida teistele edasi anda. Seletamist vajavad seadused ja kaitse-eeskiri, vaidlemist vajab nii mõnigi küsimus.

Lehe nimi sai valitud sel põhjusel, et Karula rahvuspargis on kasvamas tarupettäi. Nõnda kui pedajatüves elav mesilaspere ringi lendab ja õietolmu kannab, loodame meiegi teadmiste ja uudiste levitamisele kaasa aidata. Ja loodame ka lehe abil uusi mõtteid ja ideid, huvitavaid teadmisi rahvuspargi töö edasiviimiseks kokku korjata.

Keegi meist ei ole ajakirjanik, palume ette andeks võimalikud konarused ja apsud. Ja ootame, et kõik, kel rahvuspargi ning selle kohta, mis siin sees, midagi öelda on, julgesti ka sõna võtaksid. Ootame infolehte ka vanu fotosid, mälestusi, huvitavaid looduselamusi – kõike seda, mis meie kodukoha nii põnevaks ja väärtuslikuks teeb ning meil kõigil seda paremini mõista aitab.

- * **Ähijärve veski kurb lõpp**
- * **Projekt „Meie Karula“**
- * **Kolme Karula lambakasvatustalu koostöö**
- * **Ulukikahjustuste meelespea**
- * **Lüllemäe loodusringi tegemised**
- * **21. juuni – käsitööpäev ja simman**

Tarupettäi

See põline puu pettäi on kui monument omaaegsele suurele majandusharule - metsmesindusele, mis sai Euroopa metsavööndis alguse 3000 – 4000 aastat tagasi. Kunagi ammu tähendas mesipuu tõepoolest puu tüve, mille sees oli mesi. Mett käidi kogumas metsast. Eesti aladel oli tavalisemaks mesipuuks pettäi - siit ka nimetus tarupettäi. Kui oli tegu inimtekkega, siis tarupedäjaks valiti tavaliselt suur vana mänd, mille tüvve õõnestati künakirve ja tarutuura abil õõnsus. Suuava suleti lauaga, millesse tehti lennuaugud. Et tarupuu tormiga ei murduks, lõigati tihti puul latv maha. Nii kestis see aastatuhandeid.

Veel 14. sajandil olid tulud, mis saadi meemetsadest, teinekord suuremad kui tulud põllu- ja karjapidamisest. Mee hind oli kõrge, sest mesi oli Euroopas enam-vähem ainus magusa allikas. Aga meest veel kallim oli vaha. Seda vajasisid katoliku kirikud küünalde valmistamiseks tohutul hulgal. Keskajal tekkis meemetsade pärast riikidevahelisi vaidlusi, kus nende kuuluvust määrati lepingutega. Karistus mee varastele oli mõnikord isegi karmim, kui mõrvaritel. Näiteks piinarikas surm - soolikaidpidi tarupuu külge naelutatuna.

Meemetsade pärast puhkes vahel tõsi-seid tülisid. 15. sajandil tehti siinsele valitsejale etteheide Moskva suurvürsti poolt, et meemaks on jäetud tasumata Tartumaa piiril paiknevate meemetsade eest. Peagi, mitte küll ainult sel põhjusel, järgnes meie maad raskelt laastanud Liivi sõda. Meemännikute senine väärtus kahanes alles 16. sajandist alates. Siis hakkas Ameerikast Euroopasse jõudma rohkesti roosuhkrut ja kirikud enam endisega võrdselt vahaküünlaid ei tarbinud.

17. sajandil kehtestati metsa vähesuse tõttu mitmeid määrusi, mis piirasid metsmesindust ning tarupuude asemel hakati üles seadma pakktarusid. Enne teist maailmasõda oli Eestist teada ainult vaid 11 tarupedäjat. Siiski on siin - seal Eestis alles mõni vana tarupettäi, kus sees mäletatakse mesilasperesid elanud olevat.

Mäe-Mändiko tarupettäi 2008 aastal. Foto: L. Freiberg

Möödunud aegu meelde tuletades seisab Kaika külas Suure-Mändiku talu mail Eesti üks väheseid allesolevatest Tarupedäjatest. Suure Mändiko Tarupedäjas enam mesilasi ei ela. Avaus on peaaegu kinni kasvanud ning puu ise kuivanud. Tarupedäjas on kaitse all looduskaitse üksikobjektina. Ala-Mändiku talu maadel asunud võimas tarupettäi on nüüdseks juba maha murdunud.

Tiia Trolle
Keskkonnaameti
keskkonnahariduse spetsialist

Ähijärve veski kurb lõpp

Kindlasti on enamik lehelugejaid kuulnud uudist Ähijärve veski põlemisest.

Minul paluti sellest juhtumist kirjutada lühike nupuke ja ma andsin ka kergekäeliselt lubaduse. Praegu juba kahetsen. Mõeldes tagasi selle veski ja saeraami vääriskale minevikule ja samas, mis mind seob selle hoonega - küll veskilisena, küll saeraamil laudu lõigates, jääb hinge nagu natuke kurb tunne. Seda enam, et saatuse tahtel olin mina viimane kes sai Ähijärve saekaattris endale laudad lõigatud ja olin ka viimane veskiline. Tagatipuks olin ka see, kes avastas tulekahju veskihoones, mis selle lõplikult hävitas. Mul endal on tõesti selline tunne nagu kirjutaks nekroloogi enda jaoks olulise inimese mälestuseks. Kindlasti väärrib see hoone enam kui väike nupuke infolehe sabas ning kunagi võiks Ähijärve saekaattrist ja jahuveskist pikema loo kirjutada. Kas see kirjutaja olen mina, seda ma kindlasti enam lubada ei saa.

Mis juhtus?

Aprilli keskpaigas sain infot, et Ähijärve saeraami ja veski juurest on rauda varastatud. Aprilli lõpus keset päist päeva märgati kahtlast tegevust saeraami juures ja kutsuti kohale politsei. Õnnetuseks märkasid vargad kohaletulnud politseiametnikku ja putkasid metsa. Maha jäi suur hulk tööriistu, mida hiljem metsast välja tulnud kaks vargakamba liiget küll omaks ei tunnistanud. Ülejäänud kolm jäidki end

metsa peitma. Kuna sõrmejäljed tööriistadel ei ole kohtus argument ja pole kedagi, kes neid tuvastada suudaks, siis pääsesid vargad peaaegu karistuseeta. Mõistlikum oleks olnud lasta neil kraam peale laadida ja siis teel kinni pidada, nii oleks neid lihtsamini saanud vargusega siduda.

Peaaegu kuuks jäeti saeraam rahule. Mai lõpus nägin, et on käidud, üht ja teist detaili liigutatud, aga midagi ära viidud ei olnud. 31. mai õhtul kella kümne paiku oli mul tüli läti rahvusest mustlastega, kes olid lõhkunud Alakonnu lõkkekohas piirded, mis takistasid autoga randa sõitmise. Samal ajal kuulsin ka mingi veoki häält veski piirkonnas (nagu hiljem selgus olid rauavargad kaubikuga veski ukse juurde kinni jäänud).

Järgmisel hommikul, minnes uuesti Alakonnu lõkkekohta kontrollima kuulsin veski poolt praksumist ja märkasid suitsu tõusvat. Kohale sõites selgus, et põleb terve veskihoone. Tuli levis väga kiiresti ja tuletõrje kohalejõudes oli terve hoone lausleekides ning kukkus kokku. Nagu järgmisel päeval tuvastasime oli raua kättesaamiseks kasutatud gaasilõikajat, ju siis sädemed olid eelmise päeva varguse järel sinna hõõguma jäänud. Vargad tulid kohale valget värvi kaubikuga, mille osaline kirjeldus on küll olemas aga numbrit ja päritolu ei tea.

Mati Urbanik
RMK loodusvaht

Ähijärve veski kustutustööd. Foto: T. Trola

Ma ei ole külaline - ma elan siin!

Karula rahvuspargis tegutseb juba aastaid MTÜ Maavillane. See koosneb kolmest talust – Ala-Mähkli, Hallimäe ja Rõõmu – kes on oma elu sättinud rahvusparki.

Vahel tekib tunne, et väikeettevõtlus on tehtud piisavalt raskeks, et mitte öelda võimatuks. Hoopis teine tunne aga tekib vaadates ja kuulates Maavillaseid. Kogu see villandus ei ole ammu enam memmekeste hobi, see on ettevõtlus ja üks võimalus maal toimetada. Selleks, et maal elu välja ei sureks tuleks rohkem säilitada ja hinnata traditsioonilist ja ehedat.

Alguses lihtsalt suheldi, käidi koos tegemas kõiksugu maa ja lamba asju, kuni mingist hetkest olid tahtmised ja plaanid kasvanud nii suureks, et tuli asi juriidiliseks teha. Nii sündiski kolme talu koostegemistest MTÜ Maavillane (2009).

Alguse sai kõik 2003. aastal mõnest lambast ja esimesest ketramisest Posti Virve juures. Kõigil oli hunnik villa ja tahtmine sellest midagi teha. Esimene suur ost oli kraas, mis peale ketramise selgeks saamist kamba peale osteti.

Hea huumorimeel on olnud alati abiks raskustega toime tulekuks. Esimene suurem villapesu kestis terve suve, tulemuseks natuke puhtam vill, kui enne pesemist. Kõik teadmised tulid sammhaaval ise proovides ning õppides. Palju on juurde saadud suhtlemisest teiste käsitöölise-ettevõtjatega, seda nii laatadel, õppepäevadel kui ka ise kokkusaamisi korraldades teiste lambakasvatajate ja käsitöömeistritega.

Mingil hetkel tundus, et villatööndust võiks veelgi edendada, soetati ka vildimasin (2008). Selgus aga, et sellist villa, millest kvaliteetset vilti teha nagu polegi. Aastaid on aretatud lihalambaid ning villa kvaliteet järjest halvemaks läinud. Nii ei jäänudki muud üle, kui Prantsusmaalt tõupuhas peenvilla merino jäär tuua. See, kui keeruline on ühe looma teisest riigist toomine, tundub tagantjärele vaadates uskumatu. Alates treileri sobivaks ehitamisest, putukatõrjumiskvalifikatsioonist ning lõpetades lubade saamisega. Meeletu asjaajamine ja lõpuks risk, et kusagilt ilmub veel mõni ametnik ning leiab ikkagi mõne puuduva lubatähe. Kõik sai korda ja puhastverd peenvillamerino krõmpsubat juba teist suve Karula karjamaadel.

Väiketalul on keeruline ennast elatada vaid põllumajandusest, nii tuleb lisaks teha koolitusi, anda konsultatsioone, tegeleda veterinaariaga, pügamise, villa, laatade

Arles'tõugu merino jäärad tööle kihutamas. Foto: O.Till

ja kõige muu lamba juurde kuuluvaga. Lammas tuleb ikka saba ja sarvedega maha müüa. Lisaks pidev enesetäiendus, õppides, lugedes ja suheldes. Praegu on Rõõmul 250, Hallimäel 35 ja Ala-Mähklis 27 põhikarja utte.

Hundiprobleemi lahendamiseks on võetud karjakoer, kes sünnib karja ja kasvab seal. Kus koer on karja sõber, mitte sinu sõber. Hundil on lihtsam minna sellisest karjast murdma, kus koera pole. See teema on Eestimaal veel täiesti katmata, samas on vajadus tohutu. Seniks õpitakse omavahel kogemusi vahetades.

Kui sa tuled Karulasse, siis ei hakka sa mobiilivikuid mäe otsas müüma vaid vaatad, mis oleks endale meeldiv ja paikkonnale kasulik. Kui inimene on aktiivne, siis maal nälga ei sure.

Lammaste ja villa teemal on Eestis teha veel palju ja Maavillane rühmab selle nimel!

Põhjalikumalt saad lugeda: www.maavillane.ee

Hallimäe talus ajasid juttu Lilian Freiberg, Olivia Till ja Liilia Tali ja kirja pani

Tiia Trola
Keskkonnaameti
keskkonnahariduse spetsialist

„Meie Karula“ - järjekindlalt edasi ...

Nüüdseks juba üle poole aasta tagasi algatatud projekt „Meie Karula“ liigub samm sammult ja järjekindlalt oma eesmärkide suunas. Selle aasta sügiseks peaks Karula Rahvuspargi juures hakkamas olema Koostöökogu, mille reglement lähiajal projekti ekspertgrupi poolt kinnitatakse.

Kevadisel kogukonnakoosolekul tutvustati kohalolnuile Koostöökogu tegevuspõhimõtteid ja valiti sinna kohalike talunike esindajaks Silver Visnapuu, Keskkonnaametist Pille Saarints, Tia Trolla ja Henno Peegel, RMK poolt Kaupo Kohv ja Risto Sepp, Karula Hoiu Ühingu Pille Tomson ja Mats Meriste, Antsla valla poolt Kalev Joabi, Karula vallast Rain Ruusa. Lisaks Silver Visnapuule esindab kohalikke talunikke veel Ants Kuks. Välisekspertdina on Koostöökogusse kaasatud Võru Instituudi direktor Rainer Kuuba, täpsustamisel on veel Keskkonnainspektsiooni esindaja Koostöökogus.

Mats Meriste: „Rahvuspargi algusaastail olid selle administratsiooni ametnikud kohalikud inimesed ja vastutasid oma tegude eest naha ja karvadega. Tänapäeval see enam nii ei ole. Vahepeal löödi süsteem täiesti kildudeks, oli periood, kus ühe ametkonna spetsialistid ei hoomanud, mida teine spetsialist tegi. Nüüd hakkab see kõik jälle paika loksuma. Siiski pole kuhugi kadunud probleem, et keskkonnaameti spetsialistid tegelevad väga suurte piirkondadega,

mida nad ei pruugi hästi tunda. Kõik spetsialistid peaksid teadma, miks ja kuidas siin alal midagi tehakse, mitte nii, et üks töötab teisele vastu. Koostöökogu võiks olla koha-pealne tuumik, mis kogub kõik killud kokku ja hakkab uut tervikut looma.“

Eesti Looduse juuni-juuli numbris ilmub ka pikem kirjutis Karula Rahvuspargi Koostöökogu loomisest ja looduskaitsega seonduvatest probleemidest. Kirjutise aluseks on mai algul toimunud vestlusring, kus osalesid Mats Meriste, Kaupo Kohv, Pille Saarnits, Pille Tomson ja Liis Kuresoo.

Ekspertgrupp tegeleb edasi ametkondade ja kogukonna vahelise toimiva suhtlusmudeli väljatöötamisega. Peaks olema selge ja kindel skeem, kuhu ja kelle poole kohalik inimene oma muredega saaks pöörduda ja kuidas ikkagi tagasisidet ja vastuseid saada.

Meie Karula tegemised on seotud ka traditsioonilise Ähijärve suvesimmaniga – õhtu pillilist ja laululist poolt oleme kutsunud sisustama Sannalised, päevaseid õpitud korraldab Karula Hoiu Ühing ja öla panevad korralduslikule poolele alla ka Keskkonnaamet ja RMK. Lisaks plaanime kutsuda külla looduskaitse ja keskkonnohoiuga seotud juhtivametnikke, et simmanijärgsel päeval korraldada nende kokkusaamine Karula Koostöökoguga.

Epp Margna
„Meie Karula“ projektijuht

Ulukikahjustuste meelespea

Mida teha kui:

- 1. metssiga või kobras põhjustavad ulukikahjustusi**
- 2. põder kahjustab metsa**

Ulukikahjustuste esinemisel on kõige lihtsam ja kiirem tee pöörduda kohapeal jahilukite arvukust reguleerivate jahimeeste poole. Karula rahvuspargis tegelevad jahilukite arvukuse reguleerimisega kolm jahindusorganisatsioon: Jahiühistu ELK, MTÜ Roheline Karula ja Võrumaa Jahimeeste Seltsi Antsla jahipiirkond. Jahiühistu ELK reguleerib jahilukite arvukust Karula rahvuspargi Võrumaale, Lüllemäe-Litsmetsa maanteest lõunapoole, jääval osal. Maanteest põhja poole jääval rahvuspargi osal, mis jääb Võru maakonda, reguleerib jahilukite arvukust Võrumaa Jahimeeste Seltsi Antsla jahipiirkond. Karula rahvuspargi Valgamaale jäävas osas tegeleb ulukite arvukuse reguleerimisega MTÜ Roheline Karula.

Kontaktid:

Jahiühistu ELK, Elmo Kronberg, tel 5238499,
e-post elmo25@hotmail.ee

VJS Antsla jahipiirkond, Arvi Laanejõe, tel 53498486
MTÜ Roheline Karula, Silver Visnapuu, tel 5283135,
e-post silver.visnapuu@gmail.com

Muudel juhtudel võib pöörduda ulukikahjustustega seotud probleemide esinemisel ka **Keskkonnaameti Põlva-Valga-Võru regiooni jahindusspetsialisti** Margo Tanniku poole tel 516 0148,
e-post margo.tannik@keskkonnaamet.ee, kes annab vajalikku nõu probleemi lahendamiseks.

3. kui hunt murrab lambaid

Keskkonnaameti jahindusspetsialisti poole tuleks eelpool mainitud telefoninumbri viivamatult pöörduda olukorras, kus rahvuspargis elavate ja liikuvate suurkiskjate poolt on kahjustatud koduloomi (lambaid, veiseid koeri jne). Kuni spetsialisti saabumiseni tuleks hoida sündmuskoht puutumatusena ning vajadusel murtud isendid kinni katta, et rongad ja rebased neile ligi ei saaks.

Margo Tannik
Keskkonnaameti
jahindusspetsialist

TEGEMISI

Meie Lüllemäe kool

Lüllemäe põhikoolis väärtustatakse: perekonda, kogukonda ja keskkonda. Keskkonda – nii looduslikku kui vaimset (kultuurilist) väärtustades kasvavad hakkama saajad ja kaaslastega arvestavad lapsed. Selleks, et neid väärtusi lasteni viia, ei piisa vaid õpetajate panusest, vaid vajalik on kõigi meie toetus ja pealehakkamine koolielu edendamisel. Heaks näiteks on viimased kaks aastat Lüllemäe koolis toimunud loodusring, kus algatus tuli kohalike aktiivsete perede poolt. Lisaks on öla alla pannud veel Keskkonnaamet ning koostööd on tehtud Tartu Keskkonnahariduse Keskuse ja Emajõe Lodjaseltsiga. Suure osa on aga andnud siia elama asunud noored pered, kes on tutvustanud oma erialaseid loodusteadmisi ja viinud läbi matkasid.

Äsja lõppenud kooliaasta jooksul käidi mitmepäevastel matkadel Karula rahvusparkis ja selle ümbruses ning seilati paadiga piki Koiva jõge kuni Läti piirini. Õhtul lõkke ääres istudes oli lastel vaim valmis, et järgmisel aastal samast kohast jätkata sõitu Riia lahe suunas. Eks näis - huvist ja pealehakkamisest puudust ei tule. Toremaid tegemisi jagus ka klassiruumi ja kooli ümbrusesse - uuriti loomade jälgi, tiguid, karpe, kive, käidi Rõõmu talus vaatamas kuidas koduloomad talvel hakkama saavad ning viidi metsloomadele meelehead. Palju elevust tekitas Alakonnu talu peremees Kristjan Urtson, kes on erialalt geoloog ning rääkis lastele oma tööst ja vulkaanidest. Huvitavaid kohtumisi ja tegemisi oli rohkem kui küll, et neid kõiki üles lugeda.

Tahaksime siinkohal vaid siiralt tänada kõiki, kes on aidanud kaasa Lüllemäe kooli loodushuviaridusele. Ja aitäh Keskkonnainvesteeringute Keskusele, kes loodusringi rahaliselt toetab. Loodusring kogub tuure ja ootab kõiki soovijaid, kes nõu ja jõuga aidata tahavad, pardale hüppama. Praegu on just see õige hetk kus sügiseks plaane teha.

Lilian ja Olivia
Lüllemäe põhikooli lapsevanemad

Lüllemäe põhikooli loodusringi lapsed jalgrattamatkal peatumas Mäekonnu tornis 2012 aasta kevadel. Foto L. Freiberg

Patuperas avastamas kobraste elupaiku 2012 aasta kevadel. Foto L. Freiberg

Loodusringi lodjaretk Emajõel ja Peipsi järvel 2011 aastal. Foto K. Mändla

Spordiklubi Karula poolt korraldatavad spordiüritused 2012

JUUNI

29.06 Rattareede II etapp

Sprint Tollari-Käärismäe ring. Põhidistantsi start Lüllemäe kultuurimaja juurest.

Lastevõistluse korraldaja Kaidi Mändla. Peakorraldaja Margus Muttik.

30.06 Lüllemäe Kergejõustikupäev

Lüllemäe Põhikooli staadion. Peakorraldaja Toomas Pai, tel 5818 0699

JUULI

08.07 Karula- Kaika triatlon

Start kell 15.15 Ödre järve äärest (Rebasemõisa küla, Karula vald). Registreerimine kohapeal kell 14.30 – 15.00

Ujumine (210 m). Rattasõit (7,5 km). Jooks (2 km) MN 14, MN 18, MN 40, MN üle 40

SK Karula, Henno Peegel, tel 516 1479. MTÜ Kaikamäe, Mart Kallas, tel 505 4669

27.07 Rattareede III etapp. Koobassaare ring

Lastevõistluse korraldaja Kaidi Mändla. Peakorraldaja Margus Muttik

AUGUST

31.08 Rattareede IV etapp

Ödre ring

Lastevõistluse korraldaja Kaidi Mändla. Peakorraldaja Margus Muttik.

Rattareede I etapp. Foto: M. Meresaar

21. juulil toimub Ähijärvel käsitööpäev ja simman

Ükski oskus ega tarkus ei jookse mööda külgi maha!

Kell 10.00 jagab oma teadmisi võrukeste villasest pidulikust pikk-särgist **Carmen Kungas**, kes igapäevaselt tegeleb rahvarõivaste valmistamisega. Meie kliimas on oluline, et rõivas annaks sooja. Üheks tähtsamaks ülerõivaks on olnud pikk-särk ehk *suur-särk*. Suursärgid õmmeldi vastupidavast lambavilla värvi kangast.

Rohkem saad teada kui tuled Ähijärvele kuulama! Kõik on oodatud!

Carmen Kungas Rõuge naise pikk-särgis. Foto: Eesti Rahvamuuseum

ALATES KELLA 11.00

SAAB ARENDADA OMA KÄELISI OSKUSI

Ehtesepis – Toomas Mägi õpetab lihtsa sõle või sõrmuse tegemist. Toomas on heas mõttes muinashull ja ta saab hakkama kõigega, mida muistsel ajal inimesed tegid. Kuna kohtade arv on piiratud, siis kes-ees-see-mees. Huvilistel on võimalik registreeruda tel 5172646 (Lilian)

Kanga kudumine püsttelgedel ja kõlavööd – need kes parajasti ehteid ei meisterda saavad Katti Muru juhendamisel proovida kangakudumist muistsel püsttelgedel või kõlavöö kudumist. Katti ja Toomas on tegevad muinasaja huvilisi ühendavas seltsis Austvegr ja nende eestvedamisel toimuvad Kiruveres muinaslaagrid.

Vanaaegsete mänguasjade valmistamine – sel ajal kui täiskasvanud on ümber kangastelgede või nikerdavad endale sõrmust, saavad lapsed meisterdada koos Ahti Parijõega mänguasju. Ahti on lahtiste kätega puutöömeister Urvastest, kes igapäevaselt valmistab käsitööinimestele tarvikuid, aga hakkama saab kõigega. Kui sinu kangastelgedel on mõni tarvilik jupp puudu, võid ka Ahti poole pöörduda.

Tantsude õppimine – vahelduseks töötubadele on võimalik meelde tuletada vanu külapidude tantsu.

KÄSITÖÖ NÄITUS-LAAT

Ootame käsitöömeistrid tutvustama ja müüma oma loomingut.

Õhtul kell 20.00 on kõik Karula elanikud ja sõbrad oodatud Ähijärve äärde ansambli Sannalise' kontserdile ja sellele järgnevale simmanile.

Ansambel Sannalise' mängib rahvamuusikat kõige mõnusamal moel nii kuulamiseks kui ka tantsimiseks. Sannalise' see on **Celia Roose, Indrek Kalda ja Andres Kuut**.

Indrek Kalda on osalenud ja osaleb ansamblites Kukerpillid, Justament, Lindpriid Jää-äär, Sannalise'. Ta on kirjutanud etendustele ja filmidele muusikat („Nipernaadi“, Emajõe Suveteatris, „Eesti mängud“, „Pulm“, Von Krahli Teatris, „Nukitsamees“, Eesti Nukuteatris jne) ning õpetab Tartu Ülikooli Viljandi Kultuuriakadeemias rahvamuusika õppetoolis.

Celia Roose on osalenud ja osaleb ansamblites Untsakad, Arrotajad, Sannalise', erinevates muusikaprojektides („Eesti Ballaadid“, „Eesti Naiste Laulud“, „Eesti meestelaulud“, Von Krahli Teatris, „Neetud talu“ Ugala teatris jne), tantsuklubide ellukutsujaläbiviija jne. Celia õpetab Tartu Ülikooli Viljandi Kultuuriakadeemias rahvamuusika õppetoolis.

Andres Kuut on osalenud ansamblites Folkmille, Justament, Radio Maria, Lindpriid, Sannalise'. Saab laulda, tantsida ja lihtsalt mõnusalt olla. Et peolaualt midagi põske pista oleks, võta nagu alati ka omalt poolt kodutehtut kaasa!

Rohkem teavet tel 517 2646 (Lilian)

Käsitööpäeva ja simmanit toetavad Kodanikuühiskonna Sihtkapital (KÜSK), Keskkonna Investeeringute Keskus (KIK), RMK.

KARULA RAHVUSPARGI INFOLEHT

Täname kõiki autoreid ja kaasamõtlejaid!

Tarupettäi koostaja:
Keskkonnaameti keskkonnahariduse spetsialist Tiia Trola,
mobiil 525 1552
Küljendus: Akriibia OÜ

RMK Karula teabepunkt
avatud iga päev 10–16
Ähijärve kontor avatud E–N 9–16
Aadress: Ähijärve küla, Antsla vald,
66420 Võrumaa, telefon 782 8350

Loodusvaht 529 0388
Teabespetsialist 5304 3504
Maahoolduse spetsialist 5340 8012
Looduskasutuse spetsialist 516 1479
Keskkonnahariduse spetsialist 525 1552

Trükise väljaandja:

KESKKONNAAMET

www.keskkonnaamet.ee

Välja antud
Sihtasutus
Keskkonna-
investeeringute
Keskus toetusel.

